

NOTĂ DE FUNDAMENTARE

Secțiunea 1

Titlul proiectului de act normativ

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ pentru modificarea unor acte normative

Secțiunea a 2-a

Motivul emiterii actului normativ

2.1 Sursa proiectului de act normativ

Planul Național de Redresare și Reziliență al României (PNRR) este conceput astfel încât să asigure dezvoltarea României, prin sprijinirea nivelului de adaptare la situații de criză, în contextul recuperării după criza COVID-19, cât și valorificarea potențialului de dezvoltare economică, prin reforme majore și investiții cheie;

ținând cont de componenta Ministerului Finanțelor din PNRR (Componenta 8 - Reforma fiscală și reforma sistemului de pensii) care cuprinde un număr de 5 reforme și 8 investiții, având alocat un buget total de 371,8 mil. EUR și care vizează: reforma administrației fiscale (obiectiv - creșterea ponderii veniturilor colectate de Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF) cu cel puțin 2,5% din PIB față de valoarea indicatorului din anul 2019, respectiv reducerea decalajului TVA cu 5 puncte procentuale în 2026 față de valoarea indicatorului din 2019) și revizuirea cadrului fiscal, îmbunătățirea eficienței cheltuielilor publice, consolidarea capacității instituționale de prognozare a cheltuielilor cu pensiile, înființarea Băncii Naționale de Dezvoltare;

precum și faptul că Ministerul Finanțelor și-a asumat prin PNRR și reforma ANAF prin digitalizare;

luând în considerare faptul că reforma (ANAF) prin digitalizare, prevăzută în PNRR, vizează necesitatea asigurării sustenabilității pe termen lung a finanțelor publice și urmărește creșterea raportului venituri/PIB (cu 2,5 puncte procentuale până în trimestrul IV 2025, comparativ cu 2019) și reducerea decalajului fiscal la TVA (cu 5% până în Q4 2026, comparativ cu 2019) cu termen 31 decembrie 2025, astfel:

- I1. Creșterea conformării voluntare a contribuabililor prin dezvoltarea serviciilor digitale prin interacțiune minimă cu contribuabilii, simplificare formulare electronice, dezvoltarea serviciilor la distanță One Stop Shop (OSS_RO), VIES_RO (Value Added Tax Information Exchange Sistem);
- I2. Îmbunătățirea proceselor de administrare a impozitelor și taxelor, inclusiv prin implementarea managementului integrat al riscurilor, tratament fiscal adaptat riscurilor, consolidarea capacităților de control și realizarea unei platforme complexe de tip Big Data;
- I3. Asigurarea capacității de răspuns la provocările informaționale actuale și viitoare, inclusiv în contextul pandemiei, prin transformarea digitală a MF/ANAF prin implementarea hub-ului financiar, asigurarea infrastructurii hardware/software și interoperabilității sistemelor;

PNRR este o oportunitate unică pentru dezvoltarea digitală a administrației fiscale, implementare de concepte noi, inovative, care să modifice sau să influențeze paradigma de funcționare a instituției și să

faciliteze tranziția către o interacțiune preponderent digitală, atât în procesele care implică interacțiuni externe instituției, cât și în procesele interne ale acesteia;

având în vedere faptul că, pentru ANAF, PNRR reprezintă una dintre cele mai importante oportunități din ultimii ani, oferind cea mai mare sursă de finanțare nerambursabilă de la înființarea instituției și până în prezent, (peste 350 milioane de euro, fără TVA), pentru implementarea unor reforme fundamentale necesare transformării sale, prin intermediul PNRR s-au dezvoltat măsuri extinse de reformă, de natură legislativă, organizatorică și care promovează schimbarea, sprijinite de o serie de investiții în digitalizare având ca obiectiv final modernizarea ANAF, servicii performante și o colectare eficientă;

ținând cont de faptul că, pentru îndeplinirea obiectivelor din PNRR, ANAF și-a asumat un plan de implementare pentru perioada 2021- 2026 prin care vizează realizarea integrală a celor 21 de ținte și jaloane ce îi revin;

luând în considerare că, jalonul asumat de ANAF, având denumirea „Intrarea în vigoare a cadrului legal incident domeniului de activitate al structurilor de control fiscal” are ca termen de implementare trimestrul IV al anului 2022, iar indicatorul calitativ pentru acest jalon îl reprezintă dispozițiile din lege care indică intrarea în vigoare a cadrului juridic care afectează domeniul de activitate al structurilor de control fiscal;

precum și faptul că neîndeplinirea jalonului menționat anterior poate conduce la pierderea fondurilor alocate prin PNRR;

având în vedere necesitatea creșterii gradului de colectare a veniturilor statului care să asigure acoperirea cheltuielilor bugetare în contextul economic actual;

prezentul act normativ are în vedere obligațiile și termenele asumate de ANAF/Ministerul Finanțelor prin PNRR ca parte a programului de digitalizare și modernizare.

2.2 Descrierea situației actuale

I. Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare

- În prezent, art. 1 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, denumit în continuare Codul de procedură fiscală, conține o serie de definiții raportat la termenii și expresiile utilizate în acest act normativ fără să fie definit și dosarul fiscal sau dosarul administrativ al controlului fiscal.

- Art. 7 din Codul de procedură fiscală stabilește faptul că, în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, procedurile de administrare se realizează în funcție de clasa/subclasa de risc fiscal în care sunt încadrați contribuabilii ca urmare a analizei de risc efectuate de organul fiscal. Astfel, contribuabilii se încadrează în 3 clase principale de risc, după cum urmează:

- a) contribuabili cu risc fiscal mic;
- b) contribuabili cu risc fiscal mediu;
- c) contribuabili cu risc fiscal ridicat.

Prin urmare, clasa și subclasa de risc fiscal în care sunt încadrați contribuabilii/plătitorii, stabilite de organul fiscal, nu sunt comunicate acestora.

- În practică, s-a constatat că au fost situații în care instanțele de judecată au anulat deciziile de atragere a răspunderii solidare emise de organele fiscale potrivit art. 25 din Codul de procedură fiscală, întrucât nu au fost identificate motivele care au condus la stabilirea relei-credințe a persoanelor răspunzătoare.

- Art. 55 alin. (2) din Codul de procedură fiscală stabilește faptul că, pentru determinarea stării de fapt fiscale, organul fiscal administrează mijloace de probă în condițiile legii, putând proceda la efectuarea de controale curente, operative și inopinate sau controale tematice, după caz.
- Art. 56 alin. (1) și art. 58 alin. (2) din Codul de procedură fiscală stabilesc o serie de reguli în legătură cu dreptul organului fiscal de a solicita prezența contribuabilului/plătitorului la sediul său, pentru a da informații și lămuriri necesare pentru determinarea stării de fapt fiscale, fără a se lua în considerare faptul că organul fiscal deține o parte din documentele solicitate.
- Art. 64 alin. (2) din Codul de procedură fiscală reglementează punerea la dispoziția organului fiscal de înscrisuri la sediul său sau la domiciliul fiscal al persoanei obligate să le prezinte, fără a prevedea posibilitatea punerii la dispoziție a documentelor solicitate și prin mijloace electronice de transmitere la distanță, în contextul digitalizării relației contribuabil-ANAF.
 - Art. 68 alin. (3) din Codul de procedură fiscală reglementează faptul că organul fiscal central este obligat să transmită organelor fiscale locale informații privind sursele de venit ale persoanelor fizice. Urmând ca periodicitatea, formatul și modalitatea de transmitere să se stabilească prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice. Or în prezent este în funcțiune sistemul informatic propriu al Ministerului Finanțelor/ANAF, denumit PatrimVen prin care se pot transmite informații privind sursele de venit ale persoanelor fizice dacă se încheie Protocolul de aderare la serviciile sistemului informatic PatrimVen.
- Art. 94 alin. (2) din Codul de procedură fiscală precizează situațiile în care decizia de impunere sub rezerva verificării ulterioare poate fi desființată sau modificată la solicitarea contribuabilului/plătitorului.
- La art. 113 alin. (2) lit. i) din Codul de procedură fiscală, se precizează faptul că în scopul efectuării inspecției fiscale, organul de inspecție fiscală procedează la stabilirea corectă a bazei de impunere, situație în care în practică s-a constatat că noțiunea de „stabilire corectă” poate crea confuzii cu privire la întinderea misiunii organului de inspecție fiscală. Astfel, noțiunea de „corectă” poate fi interpretată ca impunând organului de inspecție fiscală să verifice în mod exhaustiv documentele și operațiunile aferente unei obligații fiscale și unei perioade, diminuând eficiența inspecției fiscale și fiind susceptibilă să o deturneze de la ariile de risc identificate.
- Art. 118 din Codul de procedură fiscală specifică faptul că activitatea de inspecție fiscală se organizează și se desfășoară în baza unor programe anuale, trimestriale și lunare, fiind legiferate condițiile pentru întocmirea programelor.

În plus, la art. 118 alin. (4) se specifică faptul că la începerea inspecției fiscale, organul de inspecție fiscală trebuie să prezinte contribuabilului/plătitorului legitimația de inspecție și ordinul de serviciu semnat de conducătorul organului de inspecție fiscală.
- Prin art. 119 alin. (2) din Codul de procedură fiscală se stabilește faptul că, din punct de vedere al competenței de efectuare a inspecției fiscale în cazul creanțelor administrate de organul fiscal central aceasta poate fi stabilită, prin ordin al președintelui A.N.A.F, și în sarcina altor organe fiscale care nu au competență potrivit cap. I al titlului III. De asemenea, dispoziții care privesc delegarea de competență pentru efectuarea inspecției fiscale de către organul fiscal central sunt reglementate și la art 120 alin. (2) și (3) din acest act normativ.
- La art. 121 alin. (1) din Codul de procedură fiscală se specifică faptul că selectarea contribuabililor/plătitorilor ce urmează a fi supuși inspecției fiscale este efectuată de către organul de inspecție fiscală competent, în funcție de nivelul riscului, stabilit pe baza analizei de risc.

- Art. 122 alin.(7) din Codul de procedură fiscală reglementează avizul de inspecție fiscală, care cuprinde:
 - a) temeiul juridic al inspecției fiscale;
 - b) data de începere a inspecției fiscale;
 - c) obligațiile fiscale, alte obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă, precum și perioadele ce urmează a fi supuse inspecției fiscale;
 - d) posibilitatea de a solicita amânarea datei de începere a inspecției fiscale.
- Art. 125 din Codul de procedură fiscală stabilește, din punct de vedere al locului și timpului desfășurării inspecției fiscale, faptul că inspecția fiscală se desfășoară, de regulă, în spațiile de lucru ale contribuabilului/plătitorului.
- Potrivit art. 130 alin.(1) din Codul de procedură fiscală, contribuabilul/plătitorul trebuie informat pe parcursul desfășurării inspecției fiscale despre aspectele constatate în cadrul acțiunii de inspecție fiscală, iar la încheierea acesteia, despre constatările și consecințele lor fiscale, fără a prevedea expres posibilitatea de a i se pune la dispoziție, la cerere, dosarul administrativ al inspecției fiscale.
- Art. 135 din Codul de procedură fiscală reglementează regulile privind desfășurarea controlului inopinat fără a se menționa care sunt organele fiscale competente în efectuarea acestuia.
- Art. 136 din Codul de procedură fiscală face parte din Capitolul III - Controlul antifraudă din cadrul Titlului VI - Controlul fiscal și reglementează competența de efectuare a controlului operativ și inopinat. Astfel, sintagma „controlul operativ și inopinat” este de natură să creeze confuzie între activitățile specifice controlului antifraudă și controlul inopinat reglementat la art. 134 și 135 din Codul de procedură fiscală.
- Art. 137 din Codul de procedură fiscală reglementează regulile privind controlul operativ și inopinat. Astfel, se apreciază necesară descrierea reperelor procedurale ale controlului antifraudă, atât sub aspectul drepturilor și atribuțiilor inspectorilor antifraudă, cât și sub aspectul transparenței în ceea ce privește drepturile contribuabilului/plătitorului supus controlului antifraudă.
- Art. 137¹ din Codul de procedură fiscală, reglementează faptul că la finalizarea controlului operativ și inopinat se încheie proces-verbal de control/act de control, în condițiile legii.
- Art. 138 din Codul de procedură fiscală reglementează obiectul și regulile privind verificarea persoanelor fizice, fiind stabilite inclusiv activitățile preliminare efectuate de organul fiscal central pentru verificarea situației fiscale personale a persoanelor fizice.
- La art. 141 lit e) din Codul de procedură fiscală, se specifică faptul că avizul de verificare cuprinde și solicitarea de informații și înscrisuri relevante pentru verificare. În practică s-a constatat că există situații în care sunt depuse înscrisuri într-o limbă străină.
- Art. 148 din Codul de procedură fiscală reglementează sfera și obiectul verificării documentare, precizând la alin.(4) faptul că prevederile art. 138 alin. (2) și dispozițiile legale prevăzute în ordinul președintelui A.N.A.F. emis în temeiul art. 138 alin. (3) se aplică în mod corespunzător și în cazul verificării documentare efectuate de către organele fiscale competente să exercite verificarea situației fiscale personale.

Este de menționat că, în prezent, organele de control antifraudă au competențe în ceea ce privește efectuarea verificărilor documentare, în calitate de organ de control fiscal din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în virtutea prevederilor art. 3 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din OUG nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările

ulterioare dar și în conformitate cu prevederile Codului de procedură fiscală și ale legislației terțiare subsecvente.

- Art. 149 din Codul de procedură fiscală reglementează conduita organului fiscal raportat la rezultatul verificării documentare în sensul că, în situația în care organul fiscal constată diferențe față de creanțele fiscale, veniturile sau bunurile impozabile și/sau informațiile în legătură cu acestea, declarate de contribuabil/plătitor, acesta înștiințează contribuabilul/plătitorul despre constatările efectuate. Odată cu înștiințarea, organul fiscal solicită și documentele pe care contribuabilul/plătitorul trebuie să le prezinte în vederea clarificării situației fiscale.

Totodată alin. (4) stabilește faptul că Decizia de impunere emisă în condițiile acestui articol fără audierea contribuabilului/plătitorului este nulă, fără a se reglementa și excepția cazului în care contribuabilul/plătitorul renunță la acest drept și notifică în scris, organul fiscal.

- Art. 151 din Codul de procedură fiscală, reglementează faptul că delimitarea competențelor diferitelor structuri de control din cadrul A.N.A.F. și/sau din cadrul Autorității Vamale Române se realizează prin ordin al președintelui A.N.A.F. și/sau al președintelui Autorității Vamale Române, după caz, în funcție de obligațiile fiscale pe care le administrează fiecare autoritate.

- Potrivit art. 152 din Codul de procedură fiscală, colectarea creanțelor fiscale se face în temeiul unui titlu de creanță fiscală sau al unui titlu executoriu, după caz. În cazul plății prejudiciului, a accesoriilor, precum și a cotei de 20% din baza de calcul, potrivit art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare, în cursul urmăririi penale, se pune problema înregistrării creanțelor fiscale în evidența organizată de organul fiscal potrivit art. 153 – Cod procedură fiscală.

- Art. 157 definește obligațiile fiscale restante, context în care, la alin. (2) al acestui articol sunt enumerate obligațiile fiscale care nu sunt considerate restante. Astfel, o categorie de obligații fiscale care nu sunt considerate restante sunt obligațiile fiscale cu termene de plată viitoare stabilite în planul de reorganizare judiciară aprobat și confirmat în condițiile legii. În practică, au existat contestații la emiterea certificatelor de atestare fiscală, în sensul că în cazul unor societăți au fost cuprinse în planul de reorganizare și obligațiile curente născute după data deschiderii procedurii de insolvență considerând astfel că au termene de plată viitoare.

- În contextul completării Codului de procedură fiscală cu prevederi privind acordarea eșalonării la plată în formă simplificată în cazul debitorilor care se află în perioada de observație sau la care s-a deschis procedura de reorganizare, s-a constatat necesitatea reglementării unei ordini de stingere speciale la art. 165 din Codul de procedură fiscală, având în vedere că prevederile alin. (4) și (6) ale art. 165 reglementează ordinea de stingere ce se aplica într-una dintre aceste stări juridice, fără a avea în vedere situația cumulativă.

În plus, art. 165 alin. (8) stabilește o regulă de excepție în ceea ce privește stingerea obligațiilor fiscale, respectiv că, în cazul obligațiilor fiscale de plată stabilite de organele de inspecție fiscală, precum și a amenzilor de orice fel, se stinge cu prioritate obligația fiscală sau amenda pe care o alege contribuabilul.

- Art. 168 din Codul de procedură fiscală, reglementează faptul că în cazul în care după decesul persoanei fizice sau încetarea persoanei juridice se stabilesc sume de restituit sau de rambursat prin hotărâri judecătorești definitive, aceste sume se restituie sau se rambursează numai dacă există succesori ori alți titulari care au dobândit drepturile de rambursare sau de restituire în condițiile legii. În practică s-au constatat situații în care sumele de restituit sau de rambursat trebuiau acordate succesorilor ori altor titulari care au dobândit aceste drepturi, fără existența unor hotărâri judecătorești definitive. Cu titlu de

exemplu, prezentăm situația în care se radiază contribuabilii persoane juridice, iar în evidența acestora există sume de restituit sau de rambursat. Astfel, acestea sume nu sunt stabilite prin hotărâri judecătorești definitive, însă, potrivit legii, acestea trebuie restituite acționarilor proporțional cu aportul la capitalul social.

- În prezent, art. 181 din Codul de procedură fiscală prevede că penalitatea de nedeclarare se aplică doar pentru obligațiile fiscale principale nedeclarate sau declarate incorect de contribuabil/plătitor și stabilite de organul fiscal prin decizii de impunere. Alin. (2) al acestui articol stabilește faptul că penalitatea de nedeclarare se reduce cu 75%, dacă obligațiile fiscale principale stabilite prin decizie:

a) se sting prin plată sau compensare până la termenul prevăzut la art. 156 alin. (1);

b) sunt eșalonate la plată, în condițiile legii. În acest caz, reducerea se acordă la finalizarea eșalonării la plată.

De asemenea art. 181 reglementează la alin.(12) faptul că prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și pentru obligațiile fiscale principale stabilite prin decizie de impunere emisă ca urmare a procedurii de verificare a situației fiscale personale.

- Cadrul legal actual, respectiv art. 184 alin. (6) litera a) și art. 209¹ alin. (6) litera a) oferă posibilitatea debitorilor care au beneficiat de eșalonare la plată clasică sau în formă simplificată, să mai beneficieze de aceste facilități fiscale pentru alte obligații decât cele rămase nestinse din eșalonările pierdute. Astfel, s-a constatat că există debitori care solicită de mai multe ori astfel de eșalonări la plată, pentru a nu începe executarea silită.

În plus, art. 184 alin. (7) reglementează plafoanele sub care nu se acordă eșalonarea la plată care nu au mai fost actualizate de la data intrării în vigoare a noului Cod de procedură fiscală, respectiv anul 2016. De asemenea, la stabilirea plafoanelor s-a avut în vedere faptul că se poate acorda eșalonare la plată clasică pe o perioadă de maxim 60 luni, motiv pentru care rata trebuie să fie într-un quantum rezonabil. În prezent, conform acestor plafoane, nu pot beneficia de eșalonare la plată clasică un număr de 1.146.208 contribuabili, pentru un quantum total de obligații fiscale restante de 268 mil. lei, structurat astfel:

a) 288.288 contribuabili persoane juridice, pentru un quantum total de obligații fiscale restante de 150,8 mil. lei;

b) 857.920 contribuabili persoane fizice, pentru un quantum total de obligații fiscale restante de 117,2 mil. lei.

La art. 193 alin. (2) din Codul de procedură fiscală sunt stabilite plafoane și în ceea ce privește obligația contribuabililor de a constitui garanții, respectiv plafoane sub care nu este necesară constituirea de garanții pentru obligațiile fiscale eșalonate la plată, care, de asemenea nu au mai fost actualizate din anul 2016. Conform plafoanelor actuale, pot beneficia de eșalonare la plată clasică fără garanții un număr de 878.776 contribuabili, pentru un quantum total de obligații fiscale restante de 1.928,4 mil. lei, structurat astfel:

a) 150.529 contribuabili persoane juridice, pentru un quantum total de obligații fiscale restante de 761,2 mil. lei;

b) 728.247 contribuabili persoane fizice, pentru un quantum total de obligații fiscale restante de 1.167,2 mil. lei.

- În prezent, potrivit art 194 alin. (1), literele e) și f) din Codul de procedură fiscală, pentru a se menține eșalonarea la plată contribuabilul trebuie să achite obligațiile fiscale administrate de organul fiscal, nestinse la data comunicării deciziei de eșalonare la plată și care nu fac obiectul eșalonării la plată, precum și creanțele stabilite de alte organe decât organele fiscale și transmise spre recuperare organelor fiscale, precum și amenzile de orice fel, pentru care au fost comunicate somații după data comunicării deciziei de

eșalonare la plată, în cel mult 180 de zile de la comunicarea somației sau până la finalizarea eșalonării la plată în situația în care termenul de 180 de zile se împlinește după data stingerii în totalitate a obligațiilor fiscale eșalonate la plată, cu excepția situației în care contribuabilul a solicitat modificarea eșalonării la plată potrivit art. 195 din același act normativ. O prevedere similară se regăsește și la art. 209⁴ alin. (1) literele e) și f) în cazul eșalonării la plată în formă simplificată.

În practică s-a constatat că obligațiile fiscale ce se pot datora în afara celor eșalonate la plată sunt aferente unei perioade relativ scurte, ținând cont de faptul ca cererea de eșalonare ar trebui să se soluționeze în termen de 60 de zile de la data depunerii cererii. Pe de altă parte, perioada de 180 de zile, menționată la art.194 alin. (1) lit e) și f), este identică cu perioada pentru care se poate acorda eșalonare la plata pentru debitorii care nu dețin bunuri în proprietate, astfel că menținerea acestei perioade de 180 zile reprezintă, în fapt, o noua înlesnire la plată, pentru acei debitori care beneficiază deja de eșalonare la plată, deci ar fi dublă facilitate fiscală.

- În prezent, potrivit art 195 alin. (2), respectiv art. 209⁵, alin. (2) din Codul de procedură fiscală contribuabilul poate depune cel mult două cereri de modificare a deciziei de eșalonare la plată într-un an calendaristic sau, după caz, fracție de an calendaristic. În practică, s-a constatat că există contribuabili care, prin depunerea a două cereri de modificare a eșalonării la plată într-un an calendaristic, acumulează datorii semnificative pe care, ulterior, nu le mai achită, ceea ce conduce la pierderea înlesnirilor la plată, cu sume mult mai mari decât cele pentru care s-a acordat eșalonarea la plată inițial.

În plus, alineatul (7) al art. 195 stabilește faptul că debitorul trebuie să constituie și garanțiile corespunzător condițiilor în care urmează să se modifice decizia de eșalonare la plată, în termen de 10 zile de la **emiterea** acordului de principiu de către organul fiscal central, or acest document nu este încă comunicat contribuabilului, context în care acesta nu este încă opozabil contribuabilului.

- Art. 200 din Codul de procedură fiscală stabilește faptul că debitorul poate solicita menținerea unei eșalonări a cărei valabilitate a fost pierdută din cauza nerespectării condițiilor prevăzute de lege de două ori într-un an calendaristic, sau fracție de an calendaristic, dacă depune o cerere în acest scop înainte de executarea garanției de către organul fiscal competent sau înainte de stingerea tuturor obligațiilor fiscale care au făcut obiectul eșalonării la plată, după caz. O regulă similară este prevăzută și la art 209⁶ din același act normativ în cazul eșalonării la plată în formă simplificată.

- Art. 216 din Codul de procedură fiscală reglementează cazurile de suspendare a termenului de prescripție a dreptului organului de executare silită de a cere executarea silită, fără să fie prevăzută și o cauză de suspendare similară cu cea prevăzută la art. 111 alin. (2) lit. d) din același act normativ, respectiv suspendarea termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale pe perioada cuprinsă între data declarării unui contribuabil/plătitor inactiv și data reactivării acestuia.

- Art. 234 alin. (2) din Codul de procedură fiscală reglementează faptul că măsurile de executare silită aplicate în condițiile acestui act normativ se ridică prin decizie întocmită în cel mult două zile de la data la care a încetat executarea silită, de către organul de executare silită.

În practică s-au constatat situații în care debitorii au fost radiați din registrele în care au fost înregistrați, iar pentru recuperarea obligațiilor bugetare restante, organele fiscale au întreprins măsuri de executare silită. Așa cum am precizat, măsurile de executare silită se ridică prin decizie, or potrivit art. 48 din Codul de procedură fiscală, decizia este opozabilă și produce efecte juridice de la data comunicării către debitor, dar în situația prezentată debitorul a fost radiat, deci nu mai pot fi comunicate acte acestuia.

- În prezent, art. 236 din Codul de procedură fiscală face referire la indisponibilizarea sumelor existente în conturi, doar în cazul instituțiilor de credit. Ori potrivit art. 61 din același act normativ,

instituțiile de credit, instituțiile de plată și instituțiile emitente de monedă electronică sunt obligate să raporteze zilnic informații privind conturile deschise sau închise de către clienții acestora. Astfel se constată că sunt și alte tipuri de instituții care deschid conturi prin care se rulează sume de bani.

- Art. 238 din Codul de procedură fiscală reglementează regulile în cazul executării silită a bunurilor mobile care nu conțin o normă similară cu cea reglementată în cazul bunurilor imobile sechestrate, la art. 242 alin. (8), potrivit căreia organul de executare silită care a instituit sechestrul este obligat să solicite de îndată biroului de cadastru și publicitate imobiliară intabularea ipotecii legale în cartea funciară, în termenele și condițiile prevăzute de lege, anexând un exemplar al procesului-verbal de sechestrul.

- În cazul partajului judiciar, potrivit art. 242 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, executarea silită se întinde asupra sultei ce se încasează de către debitor, fără a fi menționat documentul prin care persoana obligată să plătească sulta debitorului este înștiințată că devine terț poprit.

- Conform cadrului legal actual, respectiv art. 253 alin. (1) din Codul de procedură fiscală în cazul vânzării la licitație a bunurilor, cumpărătorii pot solicita plata prețului în rate, cu un avans de minimum 50% din prețul de adjudecare a bunului și cu plata unei dobânzi sau majorări de întârziere, după caz, stabilite conform acestui act normativ. De asemenea, potrivit alin. (10) al acestui articol, până la încasarea diferenței de preț, creanțele fiscale înscrise în titlurile executorii ce au stat la baza sechestrului pentru care s-a realizat valorificarea bunului cu plata în rate nu se sting, prin nicio altă modalitate, în limita diferenței de preț rămase de achitat. Totodată, alin. (11) al art. 253 stabilește faptul că pentru creanțele prevăzute la alin. (10) se suspendă executarea silită până la încasarea diferenței de preț. Astfel, se constată că pentru debitorii pentru care bunurile i-au fost vandute cu plata în rate a prețului, legiuitorul a considerat că obligațiile fiscale cuprinse în titlurile executorii ce stau la baza sechestrului nu mai sunt datorate, cu atât mai mult cu cât, potrivit art. 157 alin. (2), acestea nu sunt considerate restante. Cu toate acestea, cadrul legal privind calculul dobanzilor și penalităților de întârziere nu face excepție în această situație, astfel încât să nu fie calculate pentru debitor obligații fiscale accesorii, ceea ce conduce la impunerea unor sume pentru debitor pentru care obligația de plată îi revine adjudecatarului căruia i s-a aprobat plata în rate a bunurilor.

- Cadrul legal actual privind derularea procedurilor insolvenței, este un cadru general ce se aplică de către toți creditorii, atât cei bugetari, cât și cei civili sau comerciali. Astfel, în practică, s-a constatat o conduită neunitară a organelor fiscale în ceea ce privește emiterea acordurilor pentru valorificarea bunurilor deținute de debitorii aflați în procedura insolvenței.

Așa cum s-a menționat, legea insolvenței reglementează reguli generale ce se aplică în derularea procedurilor de insolvență, fără a menționa în mod expres procedura de valorificare prin licitație a bunurilor, așa cum de altfel sunt prevederile reglementate prin Codul de procedură civilă și Codul de procedură fiscală.

Având în vedere ca organul fiscal este în fapt un creditor bugetar care trebuie să respecte aceleași principii de valorificare a bunurilor, precum și faptul că prevederile art. 156 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, cu modificările și completările ulterioare, reglementează că valorificarea prin licitație a bunurilor se poate efectua și potrivit Codului de procedură civilă, se impune reglementarea unei conduite a organului fiscal la emiterea acordului pentru valorificarea bunurilor prin licitație, în cadrul procedurii insolvenței.

În fapt, regulile de valorificare a bunurilor prin licitație prevăzute de Codul de procedură civilă (aplicate de către executorii judecătorești) sunt similare cu cele stabilite prin Codul de procedură fiscală (aplicate de organul fiscal la valorificarea bunurilor sechestrate).

În plus, potrivit legii insolvenței, creditorii pot solicita deschiderea procedurii falimentului atunci când debitorii nu-și respecta obligațiile de plată sau nu încheie convenții de plată cu creditorii.

În practică, s-a constatat necesitatea stabilirii unei conduite atât din perspectiva comunicării cu debitorii atunci când aceștia nu-și respecta obligațiile de plată, precum și în ceea ce privește încheierea de convenții. Codul de procedură fiscală a fost modificat în ultima perioadă, tocmai pentru a veni și în sprijinul debitorilor aflați în procedura insolvenței, pentru a se conforma la plata atunci când sunt în lipsă de lichidități pentru achita obligațiilor curente. Astfel, aceștia pot solicita eșalonare la plată, în formă simplificată.

- În prezent, prevederile art. 266 alin. (3) din Codul de procedură fiscală reglementează faptul că se anulează obligațiile fiscale datorate de persoanele fizice dispărute sau decedate, doar în cazul în care nu au lăsat venituri și bunuri urmăribile. Ori, în cazul celor care au lăsat venituri și bunuri urmăribile, legislația actuală nu reglementează momentul în care se anulează obligațiile fiscale, chiar dacă, potrivit art. 23, debitorii devin moștenitorii care au acceptat succesiunea debitorului, în condițiile dreptului comun.

- Potrivit art. 336 alin.(1) lit. g) din Codul de procedură fiscală, constituie contravenție neîndeplinirea măsurilor dispuse în termenele și condițiile stabilite de organul de inspecție fiscală potrivit art. 118 alin. (8), precum și a măsurilor dispuse de funcționarii publici din cadrul Direcției generale antifraudă fiscală.

În plus, potrivit art. 336 alin. (1) lit. m), constituie contravenției, dacă fapta nu a fost săvârșită în astfel de condiții încât să fie considerate, potrivit legii, infracțiune, refuzul debitorului supus executării silită de a preda bunurile organului de executare silită spre a fi sechestrate sau de a le pune la dispoziție acestuia pentru a fi identificate și evaluate. În practică, au fost constatate cazuri în care debitorii nu pun la dispoziția organului de executare silită bunurile pentru a fi executate silit, uneori cu motivul că acestea se află în afara țării, ceea ce conduce la periclitarea recuperării obligațiilor bugetare.

II. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Direcția generală antifraudă fiscală a fost înființată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare. Activitatea desfășurată la nivelul Direcției generale antifraudă fiscală, a relevat necesitatea sistematizării drepturilor inspectorilor și evidențierea corespunzătoare a acestora, ca bază pentru eficientizarea activității de prevenire și combatere a actelor și faptelor de evaziune fiscală și fraudă fiscală și vamală.

De asemenea, se constată necesitatea armonizării terminologiei folosite în ceea ce privește controlul antifraudă, în vederea înlăturării riscurilor de confuzie între activitățile specifice controlului antifraudă și activitățile specifice controlului inopinat sau a altor tipuri de control fiscal.

2.3 Schimbări preconizate

I. Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare

- Se propune completarea art. 1 din Codul de procedură fiscală cu definiția dosarului administrativ al controlului fiscal precum și cu definiția dosarului fiscal în vederea conformării cu cerințele de precizie și previzibilitate prevăzute de lege, dar și pentru alinierea cu prevederile principiului securității juridice și a jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene în acest sens. Această propunere are în vedere și necesitatea respectării dreptului la apărare al contribuabilului în cadrul procedurilor de administrare, astfel cum a fost statuat prin Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțată în Cauza C- 430/19, având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunalul Cluj (România), prin decizia din 15 mai 2019, primită de Curte la 3 iunie 2019, în procedura SC C.F. SRL împotriva A.J.F.P.M. și D.G.R.F.P.C. context în care Curtea a arătat că „ *Principiul general al dreptului Uniunii al respectării dreptului la apărare trebuie interpretat în sensul că, dacă, în cadrul procedurilor administrative naționale de inspecție și de determinare a bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată, o persoană impozabilă nu a avut posibilitatea să aibă acces la informațiile care figurează în dosarul său administrativ și care au fost luate în considerare la adoptarea unei decizii administrative care i-a impus obligații fiscale suplimentare, iar instanța sesizată constată că, în lipsa acestei neregularități, procedura ar fi putut avea un rezultat diferit, acest principiu impune ca această decizie să fie anulată.*” Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între, SC C.F. SRL („CF”), pe de o parte, și o administrație județeană a finanțelor publice și o direcție generală regională a finanțelor publice din România, pe de altă parte,.

- Se propune completarea art. 7 alin. (10) din Codul de procedură fiscală cu o normă care vizează instituirea unui mecanism de conformare voluntară a contribuabililor/plătitorilor prin comunicarea către aceștia, la cerere, a clasei/subclasei de risc, prin sistemul de comunicare electronică dezvoltat de Ministerul Finanțelor/A.N.A.F., cu excepția cazului în care obiective de interes general justifică restrângerea accesului la această informație.

Având în vedere că operaționalizarea aplicației informatice pentru analiza de risc este programată a fi realizată în trimestrul IV 2025, în prezent derulându-se etapele de achiziție/dezvoltare/implementare, încadrarea în clase/subclase de risc a contribuabililor este condiționată de operaționalizarea acestui sistem care va permite efectuarea automatizată a analizei de risc. Termenul stabilit pentru implementarea acestui sistem este 31.12.2025 iar posibilitatea încadrării contribuabililor în clase/subclase de risc se va putea realiza după această dată

- Pentru a defini reaua-credință, în cazul atragerii răspunderii solidare, se impune completarea prevederilor art. 25 din Codul de procedură fiscală cu un nou alineat, prin care să fie prezentate o serie de elemente ce pot fi avute în vedere de către organele fiscale. Menționăm că elementele prezentate nu sunt limitative, rămânând în sarcina organului fiscal să dovedească prin orice mijloc de probă admis de lege reaua-credință, utilizând toate informațiile pe care le deține.

- La art. 55 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură fiscală se propune armonizarea terminologiei în sensul înlocuirii sintagmei controale curente, operative și inopinate sau controale tematice, cu cele de control antifraudă. Totodată, pentru corelarea cu alte forme de control fiscal în cadrul cărora se pot administra mijloace de probă, se menționează distinct și controlul inopinat.

- Se propune modificarea art. 56 alin. (1) și art. 58 alin. (2) din Codul de procedură fiscală în vederea stabilirii obligației organului fiscal de a analiza cu prioritate informațiile deja disponibile cu privire la

activitatea contribuabilului (de exemplu: SAF-T, RO-eTransport, Ro-eFactura, Situații financiare), iar eventuale solicitări de informații suplimentare să vizeze doar documente ce nu sunt deținute de organul fiscal solicitant.

- Se propune modificarea art. 64 alin. (2) din Codul de procedură fiscală în sensul extinderii posibilității contribuabilului/plătitorului de a transmite, prin mijloace electronice de transmitere la distanță, documentele și înscrisurile solicitate de organul fiscal.

- Se propune modificarea art. 68 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, în sensul reglementării faptului că, organele fiscale locale și organul fiscal central vor încheia Protocolul de aderare la serviciile sistemului informatic PatrimVen, în conformitate cu art. 70¹, alin. (1), lit. a) și alin. (2) urmând ca acest protocol să se transmită prin sistemul informatic propriu al Ministerului Finanțelor/ANAF, denumit PatrimVen.

- Se propune modificarea art. 94 alin. (2) din Codul de procedură fiscală în sensul că decizia de impunere sub rezerva verificării ulterioare, după caz, poate fi desființată sau modificată din inițiativa organului fiscal sau la solicitarea contribuabilului/plătitorului, excepție facând deciziile emise în cadrul procedurii de verificare documentară, pentru care există posibilitatea de contestare. Această modificare elimină orice dubiu asupra existenței posibilității formulării de către contribuabil a două solicitări de desființare sau modificare a deciziei de impunere sub rezerva verificării ulterioare emise urmare unei verificări documentare.

- Se propune modificarea art. 113 alin. (2) lit. i) din Codul de procedură fiscală, întrucât noțiunea de „stabilire corectă” poate crea confuzii cu privire la întinderea misiunii organului de inspecție fiscală, context în care considerăm că, referința la faptul că stabilirea bazei de impozitare se realizează în conformitate cu prevederile legale are vocația de a eficientiza activitatea de inspecție, fără a diminua garanțiile de care beneficiază contribuabilul.

- Se propune modificarea art. 118 din Codul de procedură fiscală, respectiv a regulilor privind inspecția fiscală în vederea conformării legislației procedural fiscale cu cerințele Fondului Monetar Internațional, dar și cu tendințele internaționale în materie fiscală cu privire la activitatea de administrare fiscală, în sensul acordării de competență națională pentru organele de inspecție fiscală având în vedere faptul că analiza de risc se va efectua la nivel central, urmând ca alocarea resurselor de inspecție fiscală să se efectueze de la nivel central funcție de riscurile identificate și de resursa umană disponibilă în cadrul întregului aparat de inspecție fiscală. Astfel, se va realiza o centralizare la nivel național atât în ceea ce privește analiza de risc cât și în ceea ce privește activitatea de inspecție fiscală, eliminându-se în acest mod eventualele riscuri care ar putea influența realizarea activității de inspecție fiscală la nivel local. Totodată, se impune reglementarea faptului că în cazul organului fiscal central inspecția fiscală se exercită pe baza principiilor independenței, unicității, autonomiei și ierarhizării.

În plus, se propune modificarea alin. (4) al aceluiași articol, în contextul digitalizării ANAF, în sensul introducerii posibilității de a prezenta legitimația de inspecție și ordinul de serviciu și prin utilizarea mijloacelor video de comunicare la distanță.

- Se propune modificarea art. 119 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, în sensul eliminării dispozițiilor referitoare la stabilirea competenței de efectuare a inspecției fiscale în cazul creanțelor administrate de organul fiscal central și în sarcina altor organe fiscale și reglementarea faptului că, în cazul creanțelor administrate de organul fiscal central, organele de inspecție fiscală urmează să aibă competență de efectuare a inspecției fiscale pe întreg teritoriul țării.

- Urmare noilor propuneri de stabilire la nivelul aparatului central al ANAF a competenței de efectuare a inspecției fiscale pe întreg teritoriul țării, delegarea de competență nu va mai fi necesară, context în care, se propune abrogarea alineatelor (2) și (3) de la art. 120 din Codul de procedură fiscală.
- În vederea eficientizării activității de inspecție fiscală, se propune completarea art. 121 din Codul de procedură fiscală, în sensul că, în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, selectarea contribuabililor ce vor fi supuși inspecției fiscale să fie efectuată, la nivelul aparatului central al ANAF, urmând ca, de la data intrării în vigoare a acestor norme să se abroge dispozițiile articolului 121 alin. (1) din Codul de procedură fiscală.
- În vederea alinierii legislației fiscale la tendințele internaționale, potrivit cărora activitatea de control fiscal ar trebui să fie ultima pârghie a administrației fiscale pentru realizarea conformării, realizându-se astfel o eficientizare a utilizării acestor resurse prin îndreptarea către contribuabilii ce refuză să se conformeze voluntar, se propune un nou mecanism în vederea încurajării conformării voluntare a contribuabililor/plătitorilor. În acest sens, se propune introducerea unei notificării de conformare – articolul 121¹ și articolul 141¹- care urmează să fie transmisă înainte de selectarea contribuabilului pentru efectuarea inspecției fiscale sau verificării situației fiscale personale, cu mențiunea că, această măsură va conduce și la o eficientizare a utilizării resurselor prin îndreptarea acestora către contribuabilii ce refuză să se conformeze voluntar.
- Se propune completarea art. 122 alin. (7) din Codul de procedură fiscală, care reglementează informațiile pe care trebuie să le cuprindă avizul de inspecție fiscală, cu o normă prin care contribuabilul/plătitorul să fie informat cu privire la posibilitatea corectării declarației de impunere aferentă perioadelor și creanțelor fiscale ce vor face obiectul inspecției fiscale doar până la data începerii inspecției fiscale.
- Se propune modificarea art. 125 alin. (1) și (2) din Codul de procedură fiscală, cu scopul de a stimula digitalizarea acțiunilor de control și efectuarea acestora de la distanță, în sensul ca inspecția fiscală să se desfășoare, de regulă, la sediul organului de inspecție fiscală.
- Se propune modificarea art. 130 alin. (1) și (2) din Codul de procedură fiscală, în vederea instituirii exprese a dreptului contribuabilului/plătitorului de a avea acces la documentele ce se regăsesc în dosarul administrativ al inspecției fiscale. Această modificare are în vedere și necesitatea respectării dreptului la apărare al contribuabilului în cadrul procedurii de control, astfel cum a fost statuat prin Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțată în Cauza C 430/19.
- Se propune completarea art. 135 din Codul de procedură fiscală, în sensul stabilirii faptului că, pentru efectuarea controlului inopinat sunt competente organele de inspecție fiscală și organele fiscale competente să exercite verificarea situației fiscale personale, potrivit competenței atribuite acestora prin lege. Propunerea are în vedere alinierea și clarificarea regulilor de competență care guvernează exercitarea controlului inopinat cu regulile de competență națională pentru organele de inspecție fiscală și organele care efectuează verificarea situației fiscale personale.
- Se propune modificarea art. 136 din Codul de procedură fiscală în sensul stabilirii la nivelul acestui act normativ a elementelor definitorii ale controalelor efectuate de Direcția generală antifraudă fiscală specifice activității de control antifraudă astfel încât să nu existe confuzii între diferitele tipuri de controale și să existe o terminologie unitară la nivelul legislației conexe.

Astfel, se constată că obiectul controlului antifraudă este acela de a preveni și combate evaziunea fiscală, precum și fraudă fiscală și vamală, iar acest obiectiv poate fi atins prin activități de control operativ, fără informarea prealabilă a contribuabilului/plătitorului cu privire la efectuarea controlului.

În plus, practica a relevat necesitatea unei abordări consecvente a controalelor antifraudă, axată pe analiză de risc.

Abordarea pe bază de risc în ceea ce privește planificarea acțiunilor de control este o metodă cu eficiență practică dovedită contribuind la o alocare a resurselor astfel încât să fie maximizat rezultatul acțiunilor de control. În acest context, se propune ca acțiunile de control desfășurate de Direcția generală antifraudă fiscală să fie îndreptate îndeosebi asupra cazurilor în care există riscuri crescute de evaziune fiscală, precum și de fraudă fiscală și vamală, în vederea evitării situațiilor în care acțiunile de control vizează contribuabili/plătitori cu un risc scăzut.

Având în vedere specificul activităților de control antifraudă este necesar să se prevadă și excepții de la efectuarea controlului în baza analizei de risc, permițând astfel, pe de o parte, creșterea gradului de detecție a fraudelor fiscale și, pe de altă parte, validarea indicatorilor de risc folosiți la întocmirea analizei de risc precum și realizarea unor atribuții specifice date prin lege în competența Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

- Se propune modificarea art. 137 din Codul de procedură fiscală întrucât se constată necesitatea reglementării într-o manieră exhaustivă, mai transparentă, a activităților care pot fi desfășurate de inspectorii din cadrul Direcției generale antifraudă fiscală în cadrul acțiunilor de control, conducând astfel la o creștere a gradului de încredere a contribuabilului/plătitorului în imparțialitatea și corectitudinea acțiunii de control, chiar dacă principiile precum și drepturile și obligațiile contribuabilului/plătitorului statuate în Codul de procedură fiscală sunt direct aplicabile acestei forme de control fiscal.

- În vederea asigurării unei terminologii unitare cu privire la controlul antifraudă, se propune înlocuirea sintagmei ”controlului operativ și inopinat” cu sintagma ”controlului antifraudă” la art. 137¹.

- Se propune modificarea art. 138 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, în sensul că efectuarea analizei de risc să se facă de către structura competentă de la nivelul central al ANAF.

De asemenea, se propune introducerea, înaintea activității de selectare a persoanelor fizice ce vor fi supuse verificării situației fiscale personale, a unei activități preliminare noi, respectiv transmiterea unor notificări de conformare. Propunerea vizează încurajarea conformării voluntare a persoanelor fizice la declararea veniturilor realizate. Această abordare este în concordanță cu bunele practici existente la nivel internațional în sensul introducerii în legislație a unor metode alternative de management al riscului. Prin astfel de abordare se urmărește alocarea eficientă a resurselor de control fiscal către acele persoane fizice care prezintă risc de neconformare la declararea veniturilor impozabile și care nu-si reanalizează situația fiscală personală și nu procedează la declararea sau corectarea declarației fiscale pentru perioada vizată.

- Se propune modificarea art. 141 alin. (1) lit e) din Codul de procedură fiscală întrucât trebuie precizat faptul că înscrisurile într-o limbă străină trebuie însoțite de traducerea în limba română, potrivit art. 8 din același act normativ, care reglementează condițiile în care se depun astfel de documente.

- Pentru simetrie, se propune și completarea art. 148 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, în scopul corelării cu dispozițiile propuse la art. 138 alin.(2) din Codul de procedură fiscală.

De asemenea, având în vedere propunerea de modificare a competenței de efectuare a inspecției fiscale pe întreg teritoriul țării (art.119, respectiv art. 120), pentru coerență se propune abrogarea art. 148 alin.(3).

În plus, pentru simetria reglementării și pentru o mai bună clarificare la nivelul legislației primare, se propune completarea art. 148 cu un nou alineat, alin. (5) care să menționeze expres posibilitatea organelor de control antifraudă de a efectua verificarea documentară pe întreg teritoriul țării.

- În vederea clarificării modalității de desfășurare a verificării documentare, pentru a extinde utilizarea acestei proceduri în activitatea curentă a autorității fiscale și eficientizării acesteia, se propune

un nou articol, art. 148¹, prin care se propune introducerea unor reguli/garanții care să prevadă: perioadele ce pot fi supuse verificării documentare în funcție de riscul fiscal identificat, modalitatea de comunicare în cadrul procedurii care se va realiza de regulă, prin mijloace electronice de transmitere la distanță, dar și obligațiile fiscale ce pot face obiectul acestei proceduri.

Astfel, suplimentar față de reglementarea inițială, se prevede și posibilitatea organului fiscal de a supune acestei verificări aspecte punctuale legate de una sau mai multe tranzacții desfășurate de contribuabil/plătitor în perioada supusă verificării. Considerăm că acest aspect este de natură să conducă la eficientizarea activității de control întrucât, în cazul existenței unor neclarități cu privire la o tranzacție determinată a contribuabilului/plătitorului, organul fiscal va avea posibilitatea de a lămuri aceste aspecte într-o perioadă mult mai scurtă și cu resurse mult mai puține decât în cazul demarării unei inspecții fiscale parțiale/ verificări a situației fiscale personale..

De asemenea, se propune și reglementarea expresă a posibilității de utilizare a metodelor indirecte de stabilire a veniturilor pentru a adapta mai mult acest tip de control și specificului organelor fiscale competente să exercite verificarea situației fiscale personale.

- Se propune modificarea art. 149 din Codul de procedură fiscală, în scopul clarificării posibilității contribuabilului supus verificării documentare de a prezenta împreună cu documentele solicitate și explicații scrise aferente în vederea eficientizării procedurii de verificare.

Totodată se impune clarificarea modalității de audiere a contribuabilului pentru a fi armonizate cu celelalte dispoziții din Codul de procedură fiscală cu privire la dreptul de a fi ascultat.

- În vederea detalierii cadrului legal pentru desfășurarea acțiunilor de prevenire și conformare în cadrul controlului fiscal se propune stabilirea competențelor ANAF și Autorității Vamale Române prin două alineate la art. 151 respectiv alin.(1) și alin.(1¹).

- Având în vedere ca ordonanța definitivă a procurorului sau hotărârea judecătorească definitivă sunt actele care stau la baza recunoașterii prejudiciului stabilit prin expertize judiciare sau rapoarte de constatare tehnico-științifică, și achitat ulterior, se propune completarea art. 153 din Codul de procedură fiscală întrucât se impune reglementarea caracterului de titlu executoriu a acestor documente.

Caracterul de titlu executoriu derivă din faptul că aceste documente, pe de o parte, au la baza existența unor creanțe fiscale rezultate din săvârșirea unor fapte de evaziune fiscală, iar pe de altă parte, sunt definitive în sistemul căilor judiciare de atac.

- Pentru claritatea textului și pentru a elibera certificatele de atestare fiscală conforme cu principiile fiscale, similar cu situația acordării înlesnirilor la plată, se impune modificarea prevederilor art. 157 alin. (2) lit. c), astfel încât să se reglementeze în mod clar ca nu sunt considerate obligații fiscale restante, doar acelea pentru care sunt stabilite rate viitoare, fără a fi luate în considerare obligațiile fiscale curente, cu termene de plată după data deschiderii procedurii insolvenței și neacceptate la masa credală.

- Se propune completarea prevederilor art. 165 cu un nou alineat, prin care să se reglementeze ordinea de stingere a obligațiilor datorate de debitorii care beneficiază de eșalonare la plată în formă simplificată și care se află sub incidența legii privind insolvența, respectiv în perioada de observație sau în procedura de reorganizare judiciară.

În plus, având în vedere faptul că obligațiile fiscale pot fi stabilite nu numai de către organele de inspecție fiscală, ci și de către organele de control ale antifraudei fiscale și cele verificării averilor persoanelor fizice se impune corelarea prevederilor art. 165 alin. (8) în mod corespunzător.

- Pentru o mai bună conformare la plată a obligațiilor fiscale, precum și pentru a reglementa elementul de identificare a opțiunii contribuabilului/plătitorului de a alege achitarea obligațiilor prevăzute

la art. 168 alin. (8), se impune menționarea expresă în cuprinsul acestor prevederi a numărului de evidență a plății ce poate fi utilizat la completarea documentelor de plată.

Această propunere vine în sprijinul contribuabililor, astfel încât să poate achita acele obligații pe care legiuitorul îi dă dreptul să le aleagă.

Totodată, prin Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscale nr. 3607/2016 pentru aprobarea Instrucțiunilor de completare a numărului de evidență a plății, cu modificările și completările ulterioare, au fost aprobate Instrucțiunile de completare a numărului de evidență a plății, precum și acele situații în care acesta poate fi utilizat (ex.: acordarea amânării la plată a unor obligații potrivit OUG nr. 50/2013, achitarea amenzilor și a obligațiilor stabilite prin decizii emise de organele de control fiscal etc.).

- Se propune modificarea art. 168 alin. (11) în sensul eliminării menționării exprese a hotărârilor judecătorești, urmând ca, în cazul în care după decesul persoanei fizice sau încetarea persoanei juridice se stabilesc sume de restituit sau de rambursat, aceste sume să se restituie sau să se ramburseze numai dacă există succesori ori alți titulari care au dobândit drepturile de rambursare sau de restituire în condițiile legii.

- La articolul 181 se propune ca ,pentru o aplicare echitabilă în cazul contribuabililor care respectă termenele de plată prevăzute de lege pentru achitarea obligațiilor fiscale stabilite prin decizii de impunere, respectiv termenul prevăzut la art. 156 alin. (1), față de cei care achita aceste obligații într-un timp îndelungat prin eșalonare la plată, se impune reglementarea unei diferențieri, astfel încat să se impulsioneze conformarea voluntară la plată.

De asemenea, se propune ca prevederile prezentului articol să se aplice și ca urmare a procedurii de verificare documentară efectuată de organele fiscale competente să exercite verificarea situației fiscale personale, inclusiv pentru veniturile a căror sursă nu a fost identificată astfel cum sunt acestea definite în Codul Fiscal.

Se propun aceste modificări pentru clarificarea regimului juridic al penalităților de nedeclarare, în sensul că acestea se vor aplica unui contribuabil doar în urma unei decizii de impunere emise într-o procedură de inspecție fiscală, verificare documentară sau verificare a situației fiscale personale, respectiv în procedura de impunere din oficiu.

De asemenea, se urmărește clarificarea faptului că penalitățile de nedeclarare se pot aplica și în cazul veniturilor persoanelor fizice a căror sursă nu a fost identificată în cadrul unei verificări a situației fiscale personale sau a unei verificări documentare.

- Se propune abrogarea art. 184 alin. (6) litera a) respectiv art. 209¹ alin. (6) litera a) și completarea art. 186 alin. (1) precum și art. 209¹ alineatul (8), după litera e) care reglementează condițiile pentru acordarea unei eșalonări la plată de către organul fiscal central, cu o nouă condiție, respectiv contribuabilul să nu fi beneficiat de o eșalonare la plată acordată în temeiul Codului de procedură fiscală, care și-a pierdut valabilitatea, întrucât se impune restricționarea posibilității de a mai beneficia de eșalonare la plată clasică și simplificată, pentru acei debitori care au beneficiat deja și care nu au respectat condițiile de menținere a valabilității acestora. Facem precizarea că, pentru debitorii care beneficiază de eșalonari la plată, legislația prevede posibilitatea solicitării suplimentării eșalonării cu acele obligații curente care nu pot fi achitate, precum și posibilitatea menținerii eșalonării la plată, în cazul pierderii acesteia.

În plus, având în vedere că obligațiile fiscale declarate de către contribuabili, indiferent că vorbim de persoane fizice sau juridice au crescut față de anul 2016, se propune modificarea art. 184 alin. (7) din Codul de procedură, întrucât se impune creșterea plafoanelor aferente obligațiilor fiscale sub care nu se acordă eșalonare la plată.

Prin modificarea plafoanelor, se are în vedere descurajarea acumulării de obligații fiscale restante, cu o vechime mai mare de 12 luni, ținând cont ca contribuabilii pot solicita pentru aceste obligații, eșalonare la plată în formă simplificată.

Astfel, noile plafoane reglementate sunt:

- a) 50.000 lei, în cazul debitorilor care au calitatea de mare contribuabil;
- b) 25.000 lei, în cazul debitorilor care au calitatea de contribuabil mijlociu;
- c) 10.000 lei, în cazul celorlalte categorii de debitori altele decât cele de la lit. a) și b), inclusiv persoanele fizice care desfășoară o profesie liberală sau exercită o activitate economică în mod independent;
- d) 5.000 lei, în cazul debitorilor persoane fizice.

Prin urmare, un număr total de 2.025.496 contribuabili, nu pot beneficia de eșalonare la plată, pentru un cuantum total al obligațiilor fiscale restante de 2.210,8 mil. lei, structurat astfel:

- a) 439.329 contribuabili persoane juridice, nu pot beneficia de eșalonare la plată, pentru un cuantum total al obligațiilor fiscale restante de 926,4 mil. lei;
- b) 1.586.167 contribuabili persoane fizice, nu pot beneficia de eșalonare la plată, pentru un cuantum total al obligațiilor fiscale restante de 1.284,4 mil. lei.

- Se propune modificarea plafoanelor prevăzute la art. 193 alin. (2), pentru debitorii care pot beneficia de eșalonare la plată clasică fără constituire de garanții. Această revizuire a plafoanelor are în vedere și creșterea plafoanelor sub care nu se acordă eșalonare la plată clasică.

Astfel, noile plafoane reglementate sunt:

- a) 100.000 lei, în cazul debitorilor care au calitatea de mare contribuabil;
- b) 50.000 lei, în cazul debitorilor care au calitatea de contribuabil mijlociu;
- c) 20.000 lei, în cazul celorlalte categorii de debitori altele decât cele de la lit. a) și b), inclusiv persoanele fizice care desfășoară o profesie liberală sau exercită o activitate economică în mod independent;
- d) 10.000 lei, în cazul debitorilor persoane fizice.

Prin urmare, conform noilor plafoane pot beneficia de eșalonare la plată clasică fără garanții un număr de 145.694 contribuabili, pentru un cuantum total de obligații fiscale restante de 1.474,7 mil. lei, structurat astfel:

- a) 59.751 contribuabili persoane juridice, pentru un cuantum total de obligații fiscale restante de 881,9 mil. lei;
- b) 85.943 contribuabili persoane fizice, pentru un cuantum total de obligații fiscale restante de 592,8 mil. lei.

- Se propune diminuarea perioadei în care contribuabilul trebuie să achite obligațiile fiscale administrate de organul fiscal, nestinse la data comunicării deciziei de eșalonare la plată și care nu fac obiectul eșalonării la plată, precum și creanțele stabilite de alte organe decât organele fiscale și transmise spre recuperare organelor fiscale, precum și amenzile de orice fel, pentru care au fost comunicate somații după data comunicării deciziei de eșalonare la plată, prevăzute la art. 194 alin. (1) lit. e) și f) și la art. 209⁴ alin. (1) literele e) și f) de la 180 zile la 90 zile.

- Pentru a preveni acumularea de arierate și pentru a crea o conduită corectă a debitorilor care beneficiază de eșalonare la plată se propune modificarea art. 195 alin. (2) și art. 209⁵, alin. (2) din Codul de procedură fiscală întrucât se impune limitarea depunerii cererilor de modificare a eșalonării la plată, la una singură. În susținerea necesității limitării la o singură cerere, vine și faptul că statul a reglementat deja un sprijin pentru achitarea obligațiilor curente, prin stabilirea unor termene suplimentare, conform art. 194 alin. (1), respectiv art. 209⁴ din Codul de procedură fiscală.

În plus, se propune modificarea art. 195 alin. (7) din Codul de procedură fiscală, în sensul înlocuirii sintagmei „*emiterea*” cu sintagma „*comunicarea*”, în vederea corelării cu prevederile art. 48 din Codul de procedură fiscală, potrivit cărora actul administrativ fiscal produce efecte din momentul în care este comunicat contribuabilului/plătitorului.

- În considerarea argumentelor menționate la art. 195 alin. (2) se propune și modificarea art. 200 alin. (1) precum și a art. 209¹⁰ alin. (1) în sensul limitării posibilității debitorul de a solicita menținerea unei eșalonări a cărei valabilitate a fost pierdută la singură dată într-un an calendaristic, sau fracție de an calendaristic, dacă depune o cerere în acest scop înainte de executarea garanției de către organul fiscal competent sau înainte de stingerea tuturor obligațiilor fiscale care au făcut obiectul eșalonării la plată, după caz.

În plus, având în vedere că pot exista situații în care debitorii beneficiază de condițiile de menținere a valabilității eșalonării la plată, iar ulterior din nou o pierd, pot solicita în anul următor calendaristic, din nou, menținerea valabilității eșalonării la plată, cu toate beneficiile acesteia, respectiv modificare decizie de eșalonare (cu prelungirea perioadei de eșalonare la plată), există premisa neconformării la plată, având în vedere că prevederea legală le-ar permite prelungirea eșalonării la plată pe o perioadă îndelungată, profitând de neexecutarea patrimoniului pe această perioadă se impune completarea art. 200 cu un nou alineat, alin. (1¹) care să limiteze depunerea cererilor de menținere a eșalonării la plată.

- Pentru corelare cu prevederile referitoare la suspendarea termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale, respectiv art. 111 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură fiscală, se propune completarea art. 216 din Codul de procedură fiscală cu un nou caz în care se suspendă termenul de prescripție a dreptului organului de executare silită de a cere executarea silită a creanțelor fiscale, respectiv pe perioada cuprinsă între data declarării unui contribuabil/plătitor inactiv și data reactivării acestuia.

- Se propune completarea art. 234 alin. (2) din Codul de procedură fiscală prin introducerea unei teze, prin care să se reglementeze faptul că decizia de ridicare a măsurilor de executare se emite pe numele debitorilor, dar se comunică persoanelor care au preluat, potrivit legii, patrimoniul ce a făcut obiectul executării silite.

- Pentru o încadrare corectă în aplicarea măsurilor de executare silită prin poprire, se impune alinierea tuturor instituțiilor la care se deschid conturi, la aceleași principii, fapt pentru care prevederile art. 236 se completează cu un nou alineat care să reglementeze faptul că prevederile acestui articol, precum și cele referitoare la suspendarea, continuarea, ridicarea popririi, se aplică în mod corespunzător și în cazul indisponibilizării sumelor existente precum și cele viitoare, în lei și în valută, provenite din încasările zilnice în conturile deschise de titularii de conturi la instituțiile obligate să raporteze informații potrivit art. 61 din Codul de procedură fiscală.

În plus, se propune modificarea art 236, alin. (21) în sensul menționării faptului că ordinul care vizează termenul în care instituțiile de credit efectuează plata sumelor indisponibilizate în contul special deschis la Trezoreria Operativă Centrală este emis de președinte A.N.A.F.

- Se propune completarea art. 238 din Codul de procedură fiscală, în cazul bunurilor mobile, în sensul că garanțiile reale trebuie înregistrate în AEGRM și/sau la organele fiscale locale, astfel încât la orice tranzacție ulterioară sechestrării, să se restricționeze efectuarea acesteia.

- Se propune completarea art. 242 din Codul de procedură fiscală întrucât se impune reglementarea documentului prin care persoana obligată să plătească sulta debitorului, devine terț poprit și trebuie să vireze banii organului de executare.

- Având în vedere necorelarea prevederilor referitoare la plata în rate a bunurilor cu cele privind calculul dobanzilor și penalităților de întârziere în evidența debitorului, se impune modificarea alin. (11) al art. 253, în sensul că pentru creanțele prevăzute la alin. (10) al art. 253 se suspendă executarea silită și nu se calculează obligații fiscale accesorii până la încasarea diferenței de preț.

- Având în vedere faptul că principiile fiscale trebuie aplicate în mod unitar de către organele fiscale, se impune introducerea unor prevederi în cuprinsul art. 265 din Codul de procedură fiscală, prin care să se reglementeze conduita organului fiscal în derularea procedurii insolvenței. Astfel, atunci când organul fiscal constata nereguli în activitatea desfășurată de administratorul/lichidatorul judiciar se impune reglementarea în mod expres a acțiunilor pe care trebuie să le întreprindă pentru înlocuirea acestuia, potrivit art. 57 alin. (4) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, se impune reglementarea unei conduite a organului fiscal atunci când constata ca debitorii nu au respectat planul de reorganizare sau nu au achitat obligațiile curente. Pentru a preveni intrarea în faliment a debitorilor și pentru a veni în sprijinul acestora, se impune ca organul fiscal să-și manifeste rolul activ de îndrumare pentru achitarea obligațiilor bugetare.

În sensul celor de mai sus, se modifică și se completează prevederile art. 265 din CPF, astfel încât să se reglementeze conduita organului fiscal ce trebuie avută în vedere pentru maximizarea recuperării creanțelor bugetare, într-un timp optim.

În fapt, s-a constatat că procedurile de insolvență se întind pe perioade îndelungate, iar prin introducerea unor reguli ce trebuie avute în vedere de către organele fiscale, poate conduce la încasarea unor venituri la bugetul general consolidat într-o perioadă relativ scurtă.

- Se propune modificarea art. 266 alin. (3), astfel încât să se anuleze creanțele chiar și în cazul persoanelor fizice dispărute sau decedate care au lăsat venituri și bunuri urmăribile, întrucât, potrivit art. 23, devin debitori, moștenitorii care au acceptat succesiunea debitorului, în condițiile dreptului comun, iar măsurile de executare silită se continuă asupra acestora.

- Pentru alinierea terminologică cu prevederile art. 136 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, se propune modificarea art. 336 alin. (1) lit. g) și înlocuirea sintagmei ” dispuse de funcționarii publici din cadrul Direcției generale antifraudă fiscală” cu sintagma ”dispuse de organul de control antifraudă fiscală”.

În plus, se propune modificarea art. 336 alin. (1) lit. m) urmând ca fapta sancționată în condițiile acestui alineat să fie nepunerea la dispoziția organului de executare silită, de către debitor, a bunurilor deținute, spre a fi identificate, sechestrate, evaluate sau valorificate.

II. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Se propune modificarea art. 6, alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 și a părții introductive de la art. 14, în scopul creșterii gradului de transparență în ceea ce privește drepturile și atribuțiile personalului Direcției generale antifraudă fiscală în raport cu contribuabilul/plătitorul supus controlului generează predictibilitate în activitatea entităților controlate, ceea ce poate constitui o premisă pentru creșterea gradului de conformare.

2.4 Alte informații *)

Secțiunea a 3-a

Impactul socioeconomic **)

3.1 Descrierea generală a beneficiilor și costurilor estimate ca urmare a intrării în vigoare a actului normativ

3.2 Impactul social

Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

3.3. Impactul asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale omului

Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

3.4. Impactul macroeconomic

3.4.1 Impactul asupra economiei și asupra principalilor indicatori macroeconomici

Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

3.4.2 Impactul asupra mediului concurențial și domeniului ajutoarelor de stat

Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

3.5. Impactul asupra mediului de afaceri

Măsurile propuse prin acest proiect sunt de natură a contribui la reducerea sarcinilor administrative. Se elaborează testul IMM.

3.6 Impactul asupra mediului înconjurător

Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

3.7. Evaluarea costurilor și beneficiilor din perspectiva inovării și digitalizării

Proiectul de act normativ are în vedere reforma ANAF prin digitalizare.

3.8 Evaluarea costurilor și beneficiilor din perspectiva dezvoltării durabile

Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

3.9. Alte informații - Nu au fost identificate.

Secțiunea a 4-a

Impactul financiar asupra bugetului general consolidat atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (pe 5 ani), inclusiv informații cu privire la cheltuieli și venituri *)**

- În mii lei (RON)						
Indicatori	Anul curent	Următorii 4 ani				Media pe 5 ani
1	2	3	4	5	6	7
4.1. Modificări ale veniturilor bugetare, plus/minus, din care:						
a) bugetul de stat, din acesta:						
(i) impozit pe profit						
(ii) impozit pe venit						

b) bugete locale: (i) impozit pe profit						
c) bugetul asigurărilor sociale de stat (i) contribuții de asigurări						
d) alte tipuri de venituri (Se va menționa natura acestora.)						
4.2. Modificări ale cheltuielilor bugetare, plus/minus, din care:						
a) buget de stat, din acesta: (i) cheltuieli de personal (ii) bunuri și servicii						
b) bugete locale: (i) cheltuieli de personal (ii) bunuri și servicii						
c) bugetul asigurărilor sociale de stat: (i) cheltuieli de personal (ii) bunuri și servicii						
d) alte tipuri de cheltuieli (Se va menționa natura acestora.)						
4.3. Impact financiar, plus/minus, din care:						
a) buget de stat						
b) bugete locale						
4.4. Propuneri pentru acoperirea creșterii cheltuielilor bugetare						
4.5. Propuneri pentru a compensa reducerea veniturilor bugetare						
4.6. Calcule detaliate privind fundamentarea modificărilor						

veniturilor și/sau cheltuielilor bugetare						
4.7. Prezentarea, în cazul proiectelor de acte normative a căror adaptare atrage majorarea cheltuielilor bugetare, a următoarelor documente: a) fișa financiară prevăzută la art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, însoțită de ipotezele și metodologia de calcul utilizată; b) declarație conform căreia majorarea de cheltuială respectivă este compatibilă cu obiectivele și prioritățile strategice specificate în strategia fiscal-bugetară, cu legea bugetară anuală și cu plafoanele de cheltuieli prezentate în strategia fiscal-bugetară.						
4.8. Alte informații						

Secțiunea a 5-a

Efectele proiectului de act normativ asupra legislației în vigoare

5.1. Măsuri normative necesare pentru aplicarea prevederilor proiectului de act normativ

Nu este cazul.

5.2. Impactul asupra legislației în domeniul achizițiilor publice

Nu este cazul.

5.3. Conformitatea proiectului de act normativ cu legislația UE (în cazul proiectelor ce transpun sau asigură aplicarea unor prevederi de drept UE)

Prezentul act normativ nu transpune legislație comunitară și nu creează cadrul pentru aplicarea directă a acesteia.

5.3.1. Măsuri normative necesare transpunerii directivelor UE

Prezentul act normativ nu transpune legislație comunitară și nu creează cadrul pentru aplicarea directă a acesteia.

5.3.2. Măsuri normative necesare aplicării actelor legislative UE

Prezentul act normativ nu transpune legislație comunitară și nu creează cadrul pentru aplicarea directă a acesteia.

5.4. Hotărâri ale Curții de Justiție a Uniunii Europene - Cauza C- 430/19, având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunalul Cluj (România), prin decizia din 15 mai 2019, primită de Curte la 3 iunie 2019, în procedura SC C.F. SRL împotriva A.J.F.P.M. și D.G.R.F.P.C.

5.5. Alte acte normative și/sau documente internaționale din care decurg angajamente asumate –

Nu este cazul.

5.6. Alte informații

Secțiunea a 6-a

Consultările efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ

6.1. Informații privind neaplicarea procedurii de participare la elaborarea actelor normative

Nu este cazul.

6.2. Informații privind procesul de consultare cu organizații neguvernamentale, institute de cercetare și alte organisme implicate

Proiectul de act normativ va fi supus dezbaterii publice prin afișare pe site-ul Ministerului Finanțelor.

6.3. Informații despre consultările organizate cu autoritățile administrației publice locale

Se vor consulta structurile asociative ale autorităților administrației publice locale, conform dispozițiilor H.G. nr. 635/2022 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative.

6.4. Informații privind puncte de vedere/opinii emise de organisme consultative constituite prin acte normative

Nu este cazul.

6.5. Informații privind avizarea de către:

a) Consiliul Legislativ

Proiectul de act normativ se avizează de către Consiliul Legislativ.

b) Consiliul Suprem de Apărare a Țării

c) Consiliul Economic și Social

Proiectul de act normativ se avizează de către Consiliul Economic și Social.

d) Consiliul Concurenței

e) Curtea de Conturi

6.6. Alte informații

Secțiunea a 7-a

Activități de informare publică privind elaborarea și implementarea proiectului de act normativ

7.1. Informarea societății civile cu privire la elaborarea proiectului de act normativ

Proiectul de act normativ se publică pe site-ul Ministerului Finanțelor potrivit dispozițiilor Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, republicată, cu modificările ulterioare și se dezbate în cadrul Comisiei de Dialog Social la care participă reprezentanți ai organismelor interesate.

7.2. Informarea societății civile cu privire la eventualul impact asupra mediului în urma implementării proiectului de act normativ, precum și efectele asupra sănătății și securității cetățenilor sau diversității biologice

Actul normativ nu se referă la acest subiect.

7.3. Alte informații

Secțiunea a 8- a

Măsuri privind implementarea, monitorizarea și evaluarea proiectului de act normativ

8.1. Măsuri de punere în aplicare a proiectului de act normativ

8.2. Alte informații

Având în vedere cele prezentate, a fost promovat prezentul **proiect de Ordonanță de urgență a Guvernului pentru modificarea unor acte normative**, pe care îl supunem spre aprobare.

MINISTRUL FINANTELOR
Adrian CÂCIU

AVIZAT FAVORABIL,

MINISTRUL DEZVOLTĂRII, LUCRĂRILOR PUBLICE ȘI ADMINISTRAȚIEI
Attila-Zoltán CSEKE

MINISTRUL JUSTIȚIEI
Marian Cătălin PREDOIU